SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 567/2013-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť O. R., R., zastúpenej advokátom JUDr. V. K., S., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 91/2012 z 18. apríla 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2013 mailom a 2. júla 2013 poštou doručená sťažnosť O. R. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“, resp. „navrhovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 91/2012 z 18. apríla 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka je navrhovateľkou v súdnom spore o náhradu škody s príslušenstvom vedenom Okresným súdom Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 7/2012. Okresný súd rozsudkom z 3. mája 2012 *„návrh navrhovateľky v celom rozsahu“* zamietol. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom z 18. apríla 2013.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: «Podstata porušenia namietaného základného práva spočíva v arbitrárnom procese a ústavne neudržateľnom prístupe súdov k predmetu sporu, s takto určenou štruktúrou dokazovania.

K porušeniu môjho práva na riadny proces a spravodlivý proces v obraze, ktorý poskytujú rozsudky došlo z dvoch viac menej principiálnych dôvodov: súdy jednak neakceptovateľným spôsobom bagatelizovali flagrantné porušenia konkrétnych a najmä kogentných ustanovení § 101 O. s. p. a to v tom, že nie len žalobca ale „účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu“...

Ďalej súdy neakceptovali ust. § 132 O. s. p...

Tu by som chcela zdôrazniť, že súd ani nemohol hodnotiť dôkazy, pretože nevykonal žiadne dokazovanie v smere ako bola vykonaná údržba prívodu vody, či ju vykonala odborná organizácia, či boli použité zodpovedajúce materiály. Napriek tomu, že navrhovateľka trvala na vykonaní takýchto dôkazov...

Rozsudok krajského súdu nie je podložený dôkazmi, pretože podľa nášho názoru riadne dokazovanie nebolo vykonané a navrhovateľke bola týmto spôsobom odňatá možnosť preukázať tak zavinenie odporkyne ako aj výšku škody. Krajský súd nereagoval na zásadné argumenty sťažovateľa obsiahnuté v odvolaní...

Všetko podstatné a dôležité bolo už uvedené v žalobe aj v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku. Odvolací súd sa teda stotožnil s plytkým, nepresvedčivým odôvodnením, opierajúcim sa nie o dôkazy, ale o vyjadrenia žalovaného...

Porušenie základného práva spočíva v tom, že neboli dodržané zákonom ustanovené postupy.»

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 10 Co/91/2012 zo dňa 18. 04. 2013 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 10 Co/91/2012 zo dňa 18. 04. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia krajskému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd... je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“

5. Ako dôkazový materiál sťažovateľka k sťažnosti okrem iného pripojila žalobu z 18. januára 2012, rozsudok okresného súdu z 3. mája 2012, odvolanie sťažovateľky z 23. mája 2012 a namietaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 10 Co 91/2012 z 18. apríla 2013.

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 91/2012 z 18. apríla 2013.

10. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

11. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

12. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho ústavou garantovaného základného práva napadnutým rozsudkom krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom porušil označené základné právo predovšetkým namietaným postupom uvedeným v bode 3. Bolo preto úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu týkajúceho sa uvedených námietok a sťažovateľkou označeným základným právom podľa ústavy existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní rozsudkom sp. zn. 10 Co 9/2012 z 18. apríla 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

15. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým nevyhovel odvolaniu sťažovateľky

(potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa), náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvodených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd oboznámil prvostupňové rozhodnutie, odvolaciu argumentáciu sťažovateľky a vyjadrenie odporcov k nej.

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

„Krajský súd..., ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 veta 1 O. s. p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) preskúmal vec v rozsahu danom v ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a postupom podľa § 156 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. a § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

Odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného (správne) súdom prvého stupňa, vyplývajúceho z obsahu vykonaných dôkazov, záver súdu prvého stupňa má oporu vo vykonanom dokazovaní: Vzhľadom však na to, že; súd prvého stupňa v písomnom vyhotovení rozhodnutia svoje právne hodnotenie iba stroho a zužujúco zdôvodil, odvolací súd považoval za svoju povinnosť vyjadriť sa k rozhodujúcim otázkam neopodstatnenosti podaného návrhu a následne aj k vzneseným odvolacím argumentáciám navrhovateľky.

V konaní bolo preukázané, že odporkyňa v 1) rade je bezprostrednou susedou navrhovateľky v bytovom dome na ulici... v R. a odporkyňa v 2) rade je správca bytov a nebytových priestorov bytového domu na. uvádzanej adrese. Podaným návrhom sa navrhovateľka domáhala voči odporkyni v 1) rade a odporkyni v 2) rade náhrady sumy 4 154,10 eur titulom škody, a to z dôvodu, že praskla pancierová hadička vedúca od vodomeru do rozvodu do bytu odporkyne v 1) rade, čím došlo k zatečeniu jej bytu na prízemí a vznikla jej škoda. Poukazovala najmä na zodpovednosť odporkyne v 1) rade za škodu z dôvodu, že tá zanedbala všeobecnú prevenčnú povinnosť, porušila povinnosť ustanovenú v § 11 ods. 1 Zákona o bytoch a nebytových priestoroch a nevyvrátila domnienku zavinenia, ktorú Občiansky zákonník vo svojom ust. § 420 predpokladá. Podľa navrhovateľky odporkyňa v 2) rade je zodpovedná za škodu z dôvodu, že nenahlásila ako správkyňa bytového domu túto udalosť poisťovni, čím porušila povinnosť danú jej zákonom o bytoch a nebytových priestoroch a následne spôsobila jej škodu. Navrhovateľka (odvolateľka) nerozporovala skutkové a právne názory okresného súdu voči

odporkyni v 2) rade, a to podstatný dôvod zamietnutia jej návrhu pre nedostatok pasívnej legitimácie odporkyne v 2) rade v spore. V podanom odvolaní sa zamerala iba na skutkové a právne závery okresného súdu voči odporkyni v 1) rade, preto krajský súd viazaný obsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) v odvolacom prieskume a v hodnotení odvolacích dôvodov sa zameral najmä na rozporované skutkové a právne závery týkajúce sa vo vzťahu k odporkyni v 1) rade.

V ustanovení § 420 Občianskeho zákonníka je upravená všeobecná zodpovednosť za spôsobenú škodu, ktorá vychádza zo zásady zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti, táto zodpovednosť je zodpovednosťou za zavinený právny úkon.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti možno uplatniť, ak sú splnené nasledovné predpoklady zodpovednosti za škodu, 1) porušenie povinnosti (existencia protiprávneho úkonu), 2) vznik škody ako majetkovej ujmy, 3) existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou, 4) zavinenie toho, kto škodu svojim protiprávnym úkonom spôsobil (ide o zodpovednosť za predpokladané zavinenie). Ak boli predpoklady zodpovednosti poškodeným preukázané (t. j. poškodený preukazuje a nesie dôkazné bremeno týkajúce sa porušenia povinnosti škodcu, kauzálneho nexusu a škody) potom je možné zavinenie škodcu predpokladať, ak škodca vyvrátiteľnou právnou domnienkou zavinenie nevyvráti.

Navrhovateľka v súdenej veci nepreukázala porušenie právnej povinnosti odporkyne v 1) rade a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody, ako aj výšku škody. Vzhľadom k tomu, že neuniesla dôkazné bremeno týkajúce sa týchto troch zložiek, nie je možné predpokladať zavinenie odporkyne v 1) rade a následne nie je možné od odporkyne v 1) rade ani požadovať vyvrátenie zavinenia...

Protiprávny úkon škodcu by v konkrétnej prejednávanej veci prichádzal do úvahy, ak by poškodený preukázal, že škodca porušil právny predpis, t. j. v tomto prípade § 11 ods. 1 Zákona o bytoch a nebytových priestoroch alebo ak by porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Obidve ustanovenia sledujú prakticky jeden a ten istý právny záujem a síce počínať si v tomto prípade tak, aby pri užívaní, udržiavaní bytu vlastník neohrozoval, nerušil ostatných a aby si počínal tak, aby druhému nespôsobil škodu. Je dôležité, ale poukázať na skutočnosť, že generálna prevencia prichádza do úvahy,

len v prípadoch ak nie je konkrétna právna úprava vzťahujúca sa na konanie, ktorého protiprávnosť sa posudzuje. Krajský súd mal za to, že generálna klauzula sa v tomto prípade nepoužije vzhľadom na špeciálnu právnu úpravu povinnosti vlastníka bytu podľa zákona o bytoch a nebytových priestoroch.

Pre komplexnosť, ak by krajský súd posudzoval konanie aj z hľadiska občianskoprávnej prevencie podľa § 415 Občianskeho zákonníka je dôležité posúdiť správanie sa konajúceho pred vznikom škody, intenzitu konania, možnosť predvídať škodu v konkrétnom prípade. Z ust. § 415 Občianskeho zákonníka nevyplýva kde presne končia hranice prevenčnej povinnosti, a preto záleží na konkrétnych aspektoch jednotlivého prípadu. V konkrétnom posudzovanom prípade navrhovateľka nepreukázala a ani netvrdila, že by všeobecné správanie, prípadne konkrétne konanie odporkyne v 1) rade pred vznikom udalosti naznačovalo, že by bola osobou, ktorá riadne byt neužíva, neudržiava, prípadne nezabezpečuje jeho údržbu alebo, že by rušila alebo ohrozovala ostatných vo výkone ich práv. Navrhovateľka taktiež neuviedla a ani nepreukázala či bola daná reálna možnosť škodu predpokladať, t. j. najmä tým, že by v tomto prípade v rovine teórie odporkyňa v 1) rade bola preukázateľne upozornená, že uvedená hadička je pokazená alebo je možné v blízkej budúcnosti predpokladať, že sa pokazí, a preto je nevyhnutné vykonať opravu, ktorú však odporkyňa v 1) rade nevykonala, čím by porušila všeobecnú prevenčnú povinnosť. Taktiež navrhovateľka nepreukázala ani netvrdila či bolo nutné uskutočniť nejaké konkrétne opatrenia vo vzťahu k pancierovej hadičke, prípadne vo vzťahu k nejakej inej časti, ktorá s pancierovou hadičkou súvisí, ktoré by zamedzili vzniku škody a ktoré odporkyňa v 1) rade neuskutočnila, čím by porušila všeobecnú prevenčnú povinnosť. Tvrdenie odporkyne v 1) rade, že počas svojej neprítomnosti v čase udalosti odstavila vodu a kľúče nechala u svojej susedy pre prípady, že by bolo nevyhnutné sprístupniť byt, krajský súd považuje za konanie z ktorého je možné odvodiť, že odporkyňa v 1) rade neporušila ani povinnosť stanovenú jej v § 11 ods. 1 Zákona o bytoch a nebytových priestoroch. Odvolateľka nenamietala, resp. nežiadala predložiť dôkaz na vykonanie údržby prívodu vody osobami odborne spôsobilými, čo opätovne potvrdzuje, že odporkyňa v 1) rade neporušila povinnosť stanovenú jej v § 11 ods. 1 Zákona o bytoch a nebytových priestoroch. Vzhľadom k tomu, že nebolo preukázané porušenie všeobecného právneho predpisu ani porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti, nebol naplnený zodpovednostný znak –

príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a škodou, keďže žiadna povinnosť porušená nebola.

Čo sa týka výšky požadovanej škody, podklady predložené navrhovateľkou nie sú dostatočné, s výnimkou listín vzťahujúcich sa na podlahy a kuchynskú linku, z ktorých je preukázané, za akú cenu by tieto veci opravil tretí subjekt. Je potrebné však podotknúť, že aj keby tieto doklady preukazovali výšku škody aspoň za poškodené podlahy a kuchynskú linku, navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie ďalších zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu, a to protiprávne konanie a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody.

Súhrnom všetkých uvádzaných dôvodov odvolací súd odvolaniu navrhovateľky vyhovieť nemohol a musel konštatovať jeho nedôvodnosť. Dodáva, že ďalšie odvolacie argumenty, ktoré navrhovateľka uvádzala v odvolaní nemali podstatný význam pre právne posúdenie veci.“

16. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie,

že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. V tomto ohľade z pohľadu de lege lata ústavný súd poukazuje tiež na § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 91/2012 z 18. apríla 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07,

II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Vzhľadom na to, že sťažovateľkina sťažnosť bol odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2013